

KIS NAP

MAMA KEDVENCZE. (Lásd a 394. l.)

25. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy

P a l i á r n y é k a.

(Folytatás.)

Ferkó néhány perczig meglepetve hallgatott, végre megszólalt: „Csak azt mondd meg nekem, szándékosan szórtad el azokat a kis rakétákat, hogy a gyanut reám hársítsad?”

„Isten mentsen!” felelt Pali hévvel. „Azok bizonyosan kihullottak a kabátod zsebéből; mert éjjel sötétben tévedésből a te kabátodat vettem föl a magamé helyett.”

Ferkó ezzel megelégedett, nem kérdezősködött tovább s egy tekintettel sem mutatta, mintha okot találna neheztelésre.

Végre közeledtek a jól ismert szülői lakhoz s hosszas hallgatás után Ferkó megszólalt:

„Pali, most aztán legyünk erősek, bármily szomorúság várjon reánk; legyünk erősek kedves jó mamánk kedvéért, kinek bizonynyal szüksége van vigasztalásra.”

Pali nem felelt, csak mélyen sohajtott, mert épen akkor haladtak el azon domb mellett, melyen ama emlékezetes reggel utólszor találkozott Jenővel.

„No, Pali, ne sirj,” biztatá Ferkó. „Ime, már itt vagyunk a kapuban, mindjárt szüleink előtt leszünk s igyekezzünk vigasztalni őket. Ni, ott áll a papa az ajtóban, már várt minket.”

A kocsi megállott a Ferkó gyorsan kiugrott s megölelte apját, mondván:

„Kedves papa, ime itt vagyunk! Hogy van kedves jó mamánk?”

„Hála istennek, anyátoknak semmi baja. Megkaptátok leveletem, melyet rögtön a sürgöny után küldtem?”

„Levelet? Azt nem kaptunk. Csak a sürgönyt kaptuk meg, melyben rögtön hazajönnünk parancsoltál.”

Ezalatt Pali is leszállt a kocsiról s szinte reszketve az izgatottságtól megindult befelé.

„Csak menjetek be, fiaim,” szólt a papa, „én is mindjárt megyek, csak a kocsissal beszélek kissé.”

Az ajtó előtt Pali megállt, a kilincsre tevé kezét, de nem merte kinyitni.

„No, nyisd ki hát!” szólt Ferkó.

„Várj, csak egy perczig várj!” felelt Pali s letörölvén könyeit, végre kinyitotta az ajtót s beléptek.

Bent Etelka és a kis Nellike ujjongva fogadták őket. A szobát csak a kandalló kedélyes tüze világítá meg, kellemes félhomály uralkodott s Pali csak azt látta, hogy a pamlagon, hol rendesen mamája szokott pihenni, valaki fekszik. Odarohant és zokogva kiáltá.

„Mamám, kedves jó mamám! Mi baja?”

Erre egy kéz nyult feléje, — de ez nem volt anyja keze s egy bágyadt gyenge hang szólalt meg:

„Pali, nem ismered reám?”

Pali visszatántorodott, aztán fé-

lig sirva,
s oderohant

„Jenő
Te őlsz! te
istennek!
Jenő nem

Ferinc
mondani,
ketten öss
gatták a s
és kaczag
összevissza,
tartott, mi
egy szavuk
ezalatt há
nehezteltek
sem veszik
mikor az e
került reáj
dulva mon

„Ejn
egész nagy
maholnap
Enné
mondhatot
Etelka me
letnek.

„Há
ölebe kap
gömbölyüb
valaha!”

Végn
nézegették
mellé s
tisztába,
Pali azon
halt. Ke
zott a fél
nem kap

lig sirva, félig ujjongva felsikoltott s oderohant a pamlagon fekvőhöz.

„Jenő! Kedves jó testvérem! Te élsz! te élsz! Oh, hála legyen istennek! Ferkó, Ferkó! Ide jöjj. Jenő nem halt meg, ő él! ő él!”

Ferinek nem kellett ezt kétszer mondani, odarohant s aztán mindketten összevissza ölelgették, csókolgatták a sebesültet s beszéltek sirva és kaczagva mindketten egyszerre, összevissza, úgy hogy több perczig tartott, míg végre meg lehetett egy-egy szavukat érteni. Etelka és Nellike ezalatt hátul álltak s csöppet sem nehezteltek, hogy őket bizony észre sem veszik a nagy örömben. Végre mikor az első kitérés lecsillapult, sor került reájok is és Ferkó feléjük fordulva mondá:

„Ejnye, Etelka, hiszen belőled egész nagy kisasszony lett nyár óta; maholnap nagyobb leszesz mint én!”

Ennél kedvesebb bókot alig mondhatott volna a kis leánynak; Etelka meg is örült nagyon ezen ítéletnek.

„Hát a kis Nelli!” szolt Pali, ölébe kapva a piczikét, „hiszen még gömbölyűbb és kövérebb vagy, mint valaha!”

Végre, miután egymást jól megnézegették, mindnyájan leültek Jenő mellé s mindenekelőtt azt hozták tisztába, miként juthattak Ferkó és Pali azon tévedésbe, hogy Jenő meghalt. Kétségkívül onnan származott a félreértés, hogy atyjok levelét nem kapták meg, s mert másoktól,

kik ujságot olvastak, azt hallották, hogy Jenő a csatában elesett, azt a sürgönyt, melyben atyjok haza hivta őket, nem tudták másra magyarázni, mint hogy Jenő temetésére kell hazamenniök.

De annál nagyobb volt az öröm most, midőn látták, hogy a kedves jó testvér él, és meg van ugyan sebesítve, de nem életveszélyesen s nem sokára ismét egészséges lesz. Ferkó csakhamar visszanyerte régi élénkségét s jó kedvét és beszélt mindenféle tréfás dolgokat iskolai kalandjairól, melyeken Etelka nagyokat nevetett. Pali azonban még mindig hallgatagon ült ott s időnként fürkészleg tekintett Jenőre, mikor pedig Jenő rátekintett, zavartan fordítá el szemeit s gyötörö gondolatok kinozták ismét. Valjon emlékszik-e még Jenő azokra a szerencsétlen piros gyöngyökre s ama éjjeli eseményre? Emlékszik-e arra a sok hazugságra és csalárdságra, melyek által ő, Pali, a gyanut Ferkóra háritotta? Szerette volna a feleletet Jenő szemeiből kiolvasni de Jenő most épen a kis Nellivel foglalkozott, ki valamit mondani és mutatni akart neki, de a többiek csevegése miatt nem tudott szóhoz jutni, mignem Jenő régi kedélyes modorában megszólalt:

„Fiúk és leányok, esend! figyelem! Nelli kisasszony valamit mutatni és mondani akar, de olyan lármát csaptok, hogy egy szavát sem értem. Nős; Nellikém, hát mi az ujság?”

„Csak meg akartam mutatni

neked, milyen szép ajándékot adott nekem Pali, mielőtt elutazott az iskolába. Épen olyan bűvös gyöngyök, mint a minőket akkor a hajón kaptam. De a papa keresztülfurogatta s így a bűverő elveszett belőlök!”

„Ugy-e szép volt Palitól, hogy e piros gyöngyöket Nellikének adta?” szölt Etelka. „Pedig Antal bácsi egyenesen Palinak küldte.”

„Ez bizony szép volt Palitól,” felelt Jenő.

És most jobban vigyázok,” szölt Nellike, „nehogy a majom megint hozzaféjjen és meggye.”

„Egészen meg is feledkeztem a majmocskáról, szölt Jenő. Mit csinál a majmocskád, Ferkó? Él-e még?”

„Él bizony, nincs semmi baja,” felelt Etelka.

„Hát hol van? Hozzátok ide, hadd lássam furcsa pofáját.”

„Elhozni . . . ? azt nem igen tehetjük,” szölt Etelka. „Nincs itt közel.”

„Hát hol van?”

„A kertészlakban . . . a papa elvette Ferkótól még azon a napon, mikor te elufasztál.”

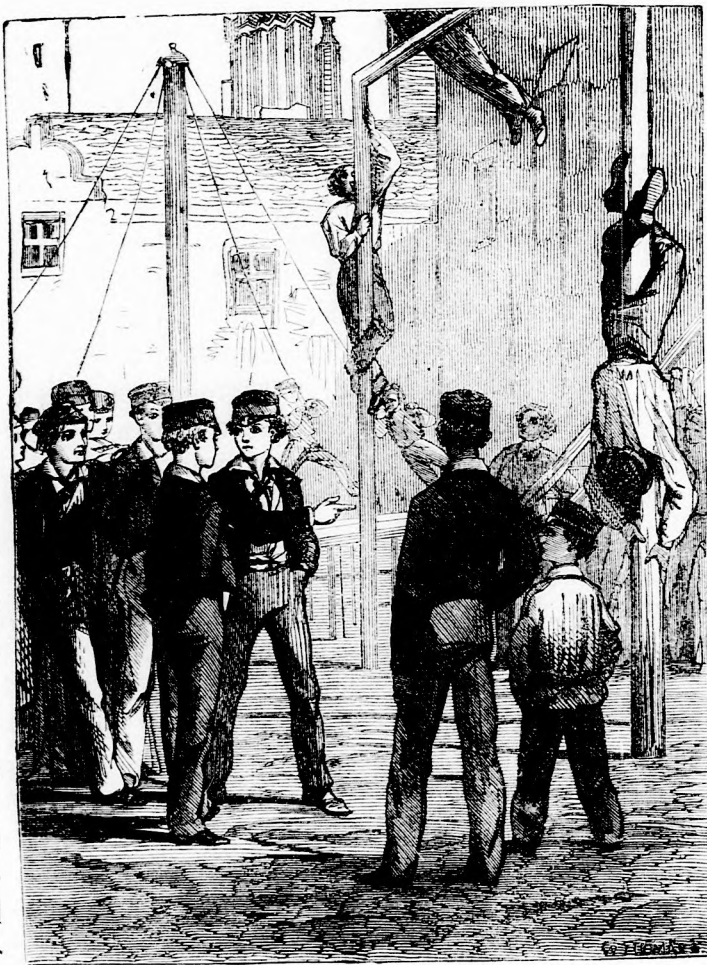
E pillanatban Pali szemei találkoztak Jenőével s Pali tisztán látta, hogy Jenő mindenre emlékezik, hogy tekintete mintegy kérdezni látszik, mi történt azóta, mióta ő távol volt?

Ez oly kínos volt szegény Palira nézve, hogy nem volt többé maradása a szobában s hirtelen föl-emelkedvén székéről, anyjához fordult.

„Kedves mama,” mondta, „nagyon fáradt vagyok; szabad lefeküdnöm?”

„A mint akarod, kedves fiam; ha nagyon fáradt vagy, leg is jobb, ha lefekszel.”

(Vége köv.)

TORNÁSZOK ÖRÖME. (Lásd a 398. l.)

IVÁ
ŐSZRE
Kárpátok
net, mely
megesett,
minden a
szél süvő
esett a m
leg kályh
melynél Iv
nővére,
Anna, e
szombat e
sütkörész
tek, mial
édes any
kint a kor
hában fő
getett. É
atyjok m
nem élt
szegény
vegyasz
szonyna
elég gond
ba kerül
hogy gy
mekeit
nevelje.
mint sze
anya sz
sen áldo
értök m
dent s b
jök hely
öreg nap
nak min
reményét

IVÁN ÉS A FARKAS.

ŐSZRE járt az idő s a bérczes Kárpátok közt, hol az a két történet, melyeket elmondandók vagyunk, megesett, már erősen emlékeztetett minden a tél közeledésére. Hideg szél süvöltött kint s bizony már jól esett a meleg kályha, melynél Iván nővére, Anna, egy szombat este sütkörésztek, mialatt édes anyjok kint a konyhában főzögetett. Édes atyjok már nem élt s a szegény özvegyasszonynak elég gondjába került, hogy gyermekeit fölnevelje. De mint szerető anya szívesen áldozott értök mindent s beléjük helyezte öreg napjainak minden reményét.

LAKMÁROZÓ KECSKE. (Lásd a 399. l.)

Mulatság dolgában persze kissé szűken voltak a gyermekek s most is épen azon tanakodtak, hogy másnap vasárnap délután mivel töltsék az időt legkellemesebben.

„Menjünk holnap Halmi bácsiékhoz;“ szölt Iván. „Te elmulatsz Bertával, én pedig a fiukkal; már rég nem voltunk nálok.“

„Ez jó volna, de ma találkoztam Bertával s azt mondta, hogy testvérei, Gyuri és Berti, holnap korán reggel vadászni mennek a Szarvas-forrás tájára. Az jó messze van, késő fognak hazajutni.“

„Vadászni? . . . vadászni? . . .“ szölt Iván hirtelen elgondolkozva. „Ez pompás!“

„Micsoda?“

„Én is megyek ve-

lök... az utat tudom, majd találkozunk az erdőben.“

„De Iván, hova gondolsz!

„Nos miért? Elbírom én már a puskát, tizenhárom éves vagyok... tudok is löni...“

„De hát a mama mit mond hozzá?“

„A mamának nem is kell tudni, hová mentem; „gyakran ki szoktam menni a mezőre botanizálni... azt fogja hinni, hogy megint füveket szedek. Majd örül, ha egy szép kövér nyulat vagy talán éppen egy őzet hozok haza!“

„És ha valami bajod történik...“ szölt a jó leány aggóva.

„Ugyan ne fecsegy a világba. Tudom én, mit teszek. Aztán azt tanácsolom, hogy a mamánál ne árulkodjál, mert megbánod!“

Ezt Iván oly fenyegető hangon mondá, hogy szegény Annácska egészen megfélemedve és szomoruan hallgatott el. Este Iván szokatlanul korán feküdt le, úgy hogy anyja csodálkozva kérde Annától:

„Valjon mi lelte Ivánt, hogy oly korán lefekszik? Hiszen nem beteg.“

Anna nem szólt semmit s csak abban reménykedett, hogy Iván reggel majd szokása szerint elaluszsa a fölkelés idejét s így semmi sem lesz a vadászati kirándulásból.

E reményében azonban csalatkozott. Iván urfi egész éjjel alig tudott aludni az izgatottságtól s alig várta, hogy már indulhasson. Még

jóformán sötét volt, a nap még föl sem kelt s Iván barátunk már kiugrott az ágyból, zajtalanul felöltözött, levette a falról boldogult apja puskáját s nesztelenül, majdnem telvajmódra kilopózott a házból, ki a kertbe s onnan a mezőn át egyenesen az erdőbe. Sűrű köd borult a tájra, a lég csípős hideg volt s Iván ujjai csakhamar fájni kezdtek a nehéz puska tartásában. De ezt hősiesen tűrte s azzal biztatta magát, hogy vadászembernek vitézül ki kell állani a fáradalmakat.

Mire a nap fölkel, Iván már az erdőben járt; találkozott néhány fuvarossal s ezek egyike bámulva nézte a magányosan botorkáló fiút és kérde, hová megy?

„Vadásztársaimat keresem,“ felelt Iván hetykén.

A fuvaros, ki nagyon jól ismerte az erdőséget, fejcsóválva nézett utána. Iván pedig szaporán gyalogolt előre, félvén hogy elkésik a többi vadászgyűlhelyéről; de minél tovább gyalogolt, annál kevésbé mnltságosnak találta a dolgot; a nehéz puska nagyon nyomta a vállát, fáradt is volt a szokatlanul nagy séta miatt s kissé okoskodni kezdett.

„Ha ily lassan haladok előre, nemérek oda kellő időben... ezzel a nehéz puskával meg nem tudok szaladni... hátha nem is vinném tovább? Majd ide adják a fiuk egy-egy lövésre az ő puskájokat, én pedig segítek nekik a lelőtt vad hazahozatalában.“

Ugy
elrejté a
galylyal
majd ráis
ből kezdet
sem hala
kivánta, r
stb. álltá
szinte eso

Végt
pillantá a
alján egy
helyül sz
tiz percz
gyorsan a

Egys
üté meg
ugatás vo
szen más
többé két
az, még
vér megf
natig mo
rűlnézett
alig husz
nyü foga

Iván
gondolko
sággal u
s fölmás
nak kés
jutott fö
vérző uj
ták, hog
végső ké

Föln
mennyire
le; a fá
üvöltözve

Ugy is tett. Egy sűrű bokorba elrejté a puskát s néhány letört galylyal megjelölte a helyet, hogy majd ráismerjen. Aztán teljes erejéből kezdett szaladni, csak hogy mégsem haladhatott oly gyorsan mint kívánta, mert sűrű bozót, vizmosások stb. állták útját s félóra múlva szinte esorgott homlokáról a veriték.

Végre egy domb tetejéről megpillantá azt a nagy hegyet, melynek alján egy kellemes forrás találkozási helyül szolgált a vadászoknak. „Még tíz percz s ott vagyok,“ gondolá és gyorsan arrafelé irányzá lépteit.

Egyszerre azonban sajátságos zaj ütö meg füleit . . . mintha kutyaugatás volna, és mégsem az . . . Egészen más . . . Iván nem lehetett többé kétségben: farkas üvöltése volt az, még pedig egészen közélről. A vér megfagyott ereiben s egy pillanattig mozdulni sem tudott . . . körülnézett s ime ott jött a farkas, alig husz lépésnyiről vicsoritván szörnyű fogait a megrémült fiura.

Ivánnak nem maradt ideje hosszas gondolkozásra, kétségbeesett gyorsasággal ugrott a legközelebb álló fához s fölmászott; soha sem tudta magának később megmagyarázni, miként jutott föl oly hamar arra a fára, de vérző ujjai és széttépett ruhái mutatták, hogy halálfélelemtől üzve a végső kétségbeesés adott neki erőt.

Fölmászott a fán oly magasra, a mennyire csak tudott s reszketve nézett le; a fa alatt dühösen ugrándozva és üvöltözve állott a farkas s néha kísér-

letet tett, hogy Iván után a fára fölkajaszkodjék. Kimondhatatlan volt ilyenkor a szegény fiu rémülete; elfeledte, hogy a farkas nem tud fára mászni s csak akkor nyugodott meg kissé, midőn látta, hogy a fenevadnak nem sikerül a fára fölmászni. A farkas is belátta kísérlete hiábavalóságát, de korántsem ment azért el, hanem a fa alatt leülve, éhes torokát folyton Iván felé tátogatta.

Egy-két óra mult így s a farkas koma még mindig nem látszott beleunni a várakozásba, Iván pedig mindinkább kétségbeesett s gondolni sem tudta, miként menekülhetne e veszedelmes helyzetből. Eszébe jutott, mily kényelmesen feküdhetnék most otthon meleg ágyában, ha épen esztelen kalandra nem vetemedik, eszébe jutott jó édes anyja, ki őt annyira szereti s ki nem is álmodja, hogy az ő fia, az ő öreg napjainak reménye, most jóformán egy farkas torokában van. Könyezve látta be Iván, mily nagyot hibázott s szentül fogadta, hogy soha sem tesz többé ily könnyelmű lépést, csak most ez egyszer meneküljön.

Azonban az idő mult s Iván még mindig nem látott módot menekülésre; néha-néha kiáltott nagyokat, de hangjára csak a viszhang felelt a rengeteg mélyéből, aztán minden csöndes lett ismét, csak a farkas ugrált és üvöltött mindig dühösebben a fa alatt. Borzadva gondolt arra, hogy ha a fáradságtól, éhségtől kimerül-

(Folytatása a 394. lapon.)

A RABLÓ GYERMEKE. (Lásd a 398. l.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

ten nem fog többé birni a fába kapaszkodni s leesik, a farkas okvetlenül szétmarrangolja. Kétségbeesetten kiáltott ismét teljes erejéből s ime egyszerre, már majdnem déltájában, mintha a távolból egy más hang felelt volna. Eleinte nem mert reménykedni, azt hitte, hogy ismét csak saját hangjának visszhangját hallja: de azért kiáltozott folyvást s nagy öröme tapasztalta, hogy a másik hang mindig közelebről felel. Végre mintegy harmincz lépésnyire egy bokor mögül előtűnt az öreg Halmi bácsi, ki egy pillanat alatt átlátta az egész bajt, célba vette a farkast s egy jól irányzott lövéssel megölte.

Iván annyira oda volt a kiállott rémülettől, hogy alig tudott a fáról lejönni s csak miután néhány korty bort nyelt Halmi bácsi kulacsából, tudta elmondani szerencsétlen kalandját; akkor hallotta, hogy megmentését csak a gondviselésnek köszönheti, mert a vadászok más uton akartak haza menni, de egy őz véletlenül éppen ezen irányban futott s így ugyanazon uton indultak haza a melyen jöttek.

Rövid pihenés után megindultak hazafelé s utközben Iván megkeverte puskáját, melytől oly könnyelműen elvált. Hazaérve hiven és bünbánón megvallott mindent mamájának és megígérte, hogy többé nem követ el ily meggondolatlan csinyt. A jó mama megbocsátott, Iván pedig megtartotta szavát s igen derek ember vált belőle.

MÉZES NYOMON.

(Képpel a 397. l.)

Hol a méz, hol a méz?
Szemem erre arra néz.
Az orrommal szagolom
Hogy itt közel méz legyen.
Tan ott a fa-oduban
A mézezske ottan van?
Csakugyan, csakugyan
Mézezske az oduban.
Nem igazi medve
Mézre ha nincs kedve.
Az igazi maczkó
Dörmögi magában:
A mézezske csak jó
A fa odujában,
De már éhes is vagyok
Lassan oda czammogok.
Egyszerre csak: jaj, jaj, jaj!
„No te medvé, mi a baj?”
„Az orromnak vége, vége
Megesipte a gonosz méhe!
Mely hívólag reám néze,
Jaj be keserű a méze,
Jaj, jaj, jaj! Jaj, jaj, jaj
Hamar hol egy kicsi vaj,
Majd a vajjal bekenem,
Mert az orrom, a szemem
Oda van már, jaj nekem!
Hah, olyan dühös vagyok!
Ha csak egyet megkapok,
Ugy betelék kaffantom —
Nem marad belőle nyom!
Mert az bosszantó nagyon
Hogy az ily kis rovaron,
(Melyet, hogy ha akarok
Ezrével agyon csapok)
Magam nem bosszúlhatom.
Brum, brum,
Nagy a bűm
Hogy az orrom megdagadt
Hogy a szám hoppon maradt
S hogy nem tölthetem boszúm.

MAMA KEDVENCZE.

(Képpel a czimlapon.)

Valjon a mamának
Melyik a kedvence,
A kedves Ilonka
Vagy az a kis Bence?
A két kicsi testvér
Együl lakik ottan.
A mama szívében
Mely csak értök dobban,

A FI

SKOL
léks
érd
són

A tan

örömmel h
öcsém, h
töltsük sz
pal utánu
pesti rok
szülei azé
a szünidő
megerősöd

Guszt

én és öcsé
mindig es
gokban já
nem tudot
játékainkb
szokatlans
ugyan fél
s azt his
lapdázni,
megüti.
leány: ne
fára más
más efféle
szoktak.

tunk fiata
gyon árta
rapni ser
haza, de
sápadt le
tőlünk.

Látv
ketten, n

A FEKETE KISÉRTET.

ISKOLÁS gyerek koromból emlékszem egy történetkére, mely érdemes reá, hogy ti, kis olvasóim, figyelemmel elolvassátok.

A tanévnek vége volt s nagy örömmel hazamentünk, én meg Józsi öcsém, hogy a szünidőket vigan töltsük szüleinknél. Alig néhány rap-pal utánunk érkezett házunkhoz egy pesti rokonunknak fia, Guszti, kit szülei azért küldtek hozzánk, hogy a szünidő alatt a jó falusi levegőn megerősödjék.

Guszti jóval fiatalabb volt mint én és öcsém, kissé félénk is, és mert mindig csak a városi feszes társaságokban járt eddig, nem akart és nem tudott részt venni a mi pajkos játékaikban. Azonban nem csupán szokatlanság okozta ezt, hanem csakugyan félénk, majdnem gyáva volt s azt hiszem, csak azért nem akart lapdázni, mert félt, hogy a lapda megüti. Olyan volt, mint egy kis leány: nem tudott sem uszni, sem fára mászni, sem árkot átugrani s más efféléket, a mivel fiuk mulatni szoktak. Én és Józsi gyakran fogtunk fiatal kis kigyókat, melyek nagyon ártatlan fajhoz tartoztak s harapni sem tudtak; zsebünkben vittük haza, de ha Guszti meglátta, halál-sápadt lett s rémülten messze futott tőlünk.

Látván tulságos félénkségét, mi ketten, mint afféle pajkos fiuk, so-

kat boszantottuk szegény Gusztit. Volt egy sündiszuónk, azt este ágyába bujtattuk, vagy pedig reggel, mikor eszmáját föl akarta huzni, egy kis kigyót talált benne stb. Nem tettünk olyasmit, ami árthatott volna neki, de ki akartuk gyógyítani félénkségéből s azt hittük, hogy ha efféle csinyeket követünk el vele, majd lassan nekibátorodik. De tudja isten mért, Guszti nem csak bátrabb nem lett, hanem félénksége napról-napra jobban növekedett és sok csufolódást kellett tölünk elszenvednie. Pedig különben igen jó fiu volt, szerettem is őt, de midőn minden csekélységre oly nagyon megijedt, hogy gyakran sirni is kezdett, nem tudtam ellenállni a kisértésnek és mindig csufoltam s azon törtem fejemet, miféle csinyt kövessek el rajta, hogy kigyógyítsam félénkségéből. De egyszer aztán a dolog megfordult.

Mi fiuk hárman egy szobában aludtunk. Egy sötét éjjel körülbelől éjfélkor fölébredtem s a mint a nyitott ablak felé tekintek, hát egy sajtós alakot pillantok meg a félhomályban.

Mi tagadás, bizony nagyon megijedtem s mocczanni sem mertem; behunytam szememet, azt hivén talán csak álom; de mikor ismét odanézttem, az a sötét, tüzes szemű kis kísértet mégis ott volt. Az ijedtség egészen megdermesztett, szerettem volna elfordulni, de nem tudtam, s csak bámultam a kísértetre, mely mintegy kétlábnyi magas volt s a

fal mellett álva nyujtogatta kezeit felém és fölfelé. Sokáig nem birtam uralkodni félelmemen, de végre én magam előtt is szégyenkezvén, föl-ugrottam s kétségbeesett elhatározással a vánkost nagy erővel a kísértet felé dobtam.

Rettegve vártam, mi fog történ-

ni, — és mi történt? Hát a Kormos cziczánk szörnyü nyávogással futott ki az ablakon! Roppantul resteltem a dolgot s most már csak attól féltem, hogy Józsi és Guszti talán szintén ébren vannak és látták rettegésemet. De csakhamar meggyőződtem, hogy alszanak s így senki sem tud-

A VÁNDOR MUZSIKUS. (Lásd a 398.1.)

ja, mennyire megijedtem én a macskától, mely a szobánkban levő kanári madár után ólálkodott s azért nyujtogatta lábait, mert a magasra szegzett kalitkát nem tudta elérni.

Kormos czicza az ablakon, a merre jött, ki is ment és bizonyosan

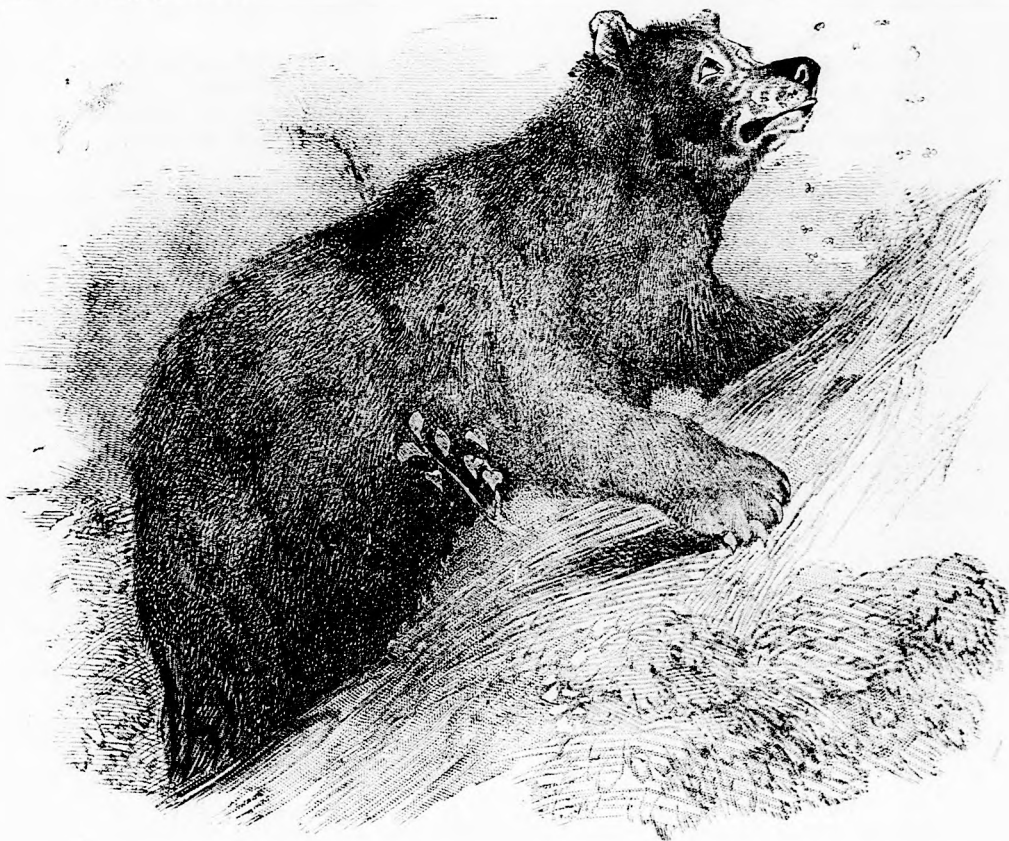
olyasmit gondolt, hogy majd máskor újból kezdi a kísérletet; de én egészen más dolgokról gondolkoztam. Eszembe jutott, mennyire csufolnának, gunyolnának, ha megtudnák mily gyáva voltam s magam sem tudtam mért, de e naptól kezdve nem volt

többé kedve-
tit az ő fé-
voltam az i-
merte több-
csufolni ak-
ilyesmi jut-
ugyan nagy-
maeskátólme

ártatlan ki-
is fölmász-
rált, — s
csak oly
mint a m-
Ekkor

többé kedvem üldözni szegény Gusztit az ő félénkségeért és mert én voltam az idősebb, Józsi öcsém sem merte többé bántani. Valahányszor csufolni akartam Gusztit, mindig ilyesmi jutott eszembe: „Hát én ugyan nagy vitéz voltam, mikor a maeskátólmegijedtem? “

És megváltozott viseletemnek meglepő következménye lett. Guszti, látván, hogy többé nem gunyoljuk, lassanként jobban hozzánk csatlakozott; egyik nap a mi kedvünkért bejött a vízbe és meggyőződött, hogy nem ful belé; máskor ismét nekibátorodott és kezébe merte venni a mi

MÉZES NYOMON. (Lásd a 394. l.)

ártatlan kis kigyónkat, majd a fákra is fölmászott velünk, lapdászott, ugrált, — szóval, egy-két hét mulva csak oly virgoncz, merész fiu lett, mint a minők mi voltunk.

Ekkor aztán beláttam, mily hely-

telen mód volt az, melylyel mi előbb kigyógyítani akartuk félénkségéből s meggyőződtem, hogy a gunyolás, csufolás soha sem visz célhoz, míg ellenben a szép szó, biztatás, barátságos bátorítás rendesen eléri célját.

Ennek igazságát azóta is sokszor tapasztaltam s most csak azt kívánom, hogy efféle esetekben ti, kis olvasóim, szintén eltaláljátok az igazi utat; meglássátok, hogy jól tanácsolt nektek.

Sándor bácsi.

A RABLÓ GYERMEKE.

(Képpel a 393. lapon.)

Szegény kicsiny! Édes atyád
Tömlőczbe van bezárva,
Öleld meg őt, holnap talán
Lett már belőled árva.

A törvénnyel daczolt meg ő —
De ah, vesztére tette!
Az igazság erősb vala,
S őt börtönbe vetette.

Öleld meg őt, szegény kicsiny,
Öleld meg utójára.
Tán holnap vagy holnapután,
Indul nehéz útjára.

S ő is, a boldogtalan is,
Hadd csókoljon meg téged.
Érintvén tiszta homlokod,
Talán nyer üdvösséget.

S a csók, melyet adott neked,
Legyen emlék te néked
Hogy soha ne kísértsen bűn
S ne ejtsen meg a vétek.

TORNÁSZOK ÖRÖME.

(Képpel a 388. l.)

Futkosni, tótágast állni
Czikázgatni és ugrálni,
Megmászni a kötelet,
Szökélni mint az evet;

Karón föl és alá csúszni,
Rudak tetejébe kúszni,
Lapdát messze dobni el
És röptében fogni el;

Kapaszkodni mint a kandúr,
Úlni csikón mint a pandúr —
E mozgások özöne
A tornásznak öröme.

A VÁNDOR MUZSIKUS.

(Képpel a 396. l.)

A ló hátán dőlczegen,
Ültök szép kisasszonyok.
Ah, ti előkelő hölgyek —
S én szegény zenész vagyok.

A kertben körül, kasul
Pillangóként lebegtek.
Az agár is, a szellő is
Elmarad mögöttetek.

S én szegény, szegény öreg
Csak nagylassan, nehezen
Ország szélitben hosszában
Kerom terhét czepelem.

Mindenem e hegedű
Mely vonóm alatt zeneg.
Én éltetem a hegedűt
S e hegedű engemet.

Azért hát kisasszonyok,
Mielőtt elvágattok:
Hallgassátok kis dalomat
S alamizsnát adjatok!

Ha kis kezetekből im
Hullott tenyerembe pénz:
Áldani fog titeket az
Öreg vándorló zenész.

A KERII PAMLAGON.

(Képpel a 400. lapon.)

Kis padocskán hogy ha ülök,
Ennek szerfölött örülök,
Folyton csak olvasgatok
Soha el nem fáradok.

S hogy olvasok: körülöttem
És mellettem és fölöttem
A lomb is alig neszel
S szemem a könyvben vesz el.

Hallgatózik a határ is
Figyel rám még a madár is
A veréb is, fecske is,
Lepke és méhecske is.

Én olvasok, ők hallgatnak
Mind hallgatva tanulgatnak.
S ha leczkélők letelik,
Az exáment leteszik.

sága volt. M
boldog lehet
sokkal jót t
által is, hog

Balga
sabb ember
nén, mint
elbeszélésből
déli kincse
forrón szer
maradt sem
nem az iga
senki. És a
szeretet né
vizonozhat
zarolt. Ha
e hideg é
de a láda
előtt, soha

Nem
egy fitying
megsajnál
ben néha
csak hogy
sem akart
s bevárta,
aztán alv
egy szála
mivel a
bájába in
gyertyára
berek, h
kis szivar
lelkendez
másnap a
gyertyáér
Még
és homok

A FUKAR BALGA TAMÁS.

(Képpel 392. lapon.)

HALLOTTATOK-E már valamit a zsu-
goriról, kit Balgának hívtak?
— Nagyon gazdag ember volt.
Harmincz ezer forint évi jöve-
delme és azon kívül sok gazda-
sága volt. Mily sok jót tehetett és mily
boldog lehetett volna! — Mert ha má-
sokkal jót teszünk, boldogok vagyunk az
által is, hogy e jót tettük.

Balga azonban a legnyomoruságo-
sabb emberek közé tartozott a földszí-
nén, mint mindjárt meglátható lesz az
elbeszélésből. Gazdagságai voltak az egye-
dűli kincsei, melyeket szeretett és oly
forrón szeretete, hogy más iránt nem is
maradt semmi rokonszev szívében. Ha-
nem az igaz, hogy őt sem kedvelte ám
senki. És azt hiszitek, boldog lehetett-é
szeretet nélkül? — Aranya, ezüstje nem
viszonozható az érzést, mit ő rájuk pa-
zarolt. Ha kellőkép használta volna fel
e hideg érzeket, boldoggá teendették,
de a láda fenekére elrejtve mindenek
előtt, soha!

Nem adott a szegénynek még csak
egy fityinget sem. Sőt még magától is
megsajnálta az alamizsnát. Hideg idő-
ben néha egész nap ágyában hevert,
csak hogy ne kelljen fűtenie. Gyertyát
sem akart venni, inkább ült sötétben
s bevárta, míg egészen belefárad az ülésbe,
aztán alvásra ment. Gyufát is csak egy-
egy szálat kerített, hogy épen legyen
mivel a lépcsőkön világítani, mikor szo-
bájába indul. Hébe-hóba egy kis viasz-
gyertyára is tett szert, mert akadtak em-
berek, hogy néha burnóttal vagy egy
kis szivarkával megkínálták, és a fukari
lelkendezve fogadta el az ajándékot és
másnap azonnal becserélte egy kis viasz-
gyertyáért vagy egy-egy adag gyufáért.

Még szappanra is sajnálta a pénzt
és homokkal mosakodott szappan helyett,

aztán kiállott a napra s ott szárította meg
magát, mert kendőre szintén nem akart
költeni. Éjjel nem alhatott soha nyu-
godtan, mert mindig pénzére gondolt és
alig mult éj, hogy föl ne kelt és meg-
ne nézte volna, hogy nem lopták-e el?
Mily szegény, nyomoruságos ember volt,
sok kincse daczára is!

Sohasem hallottam semmit Balga
gyermekségéről, hanem meg vagyok győ-
ződve, hogy már kora ifjúságában igen fős-
vény lehetett. Ugy képzelem, hasonlított
ama kis gyermekhez, ki csupa önzés-
ből megtagadja kis pajtásaitól, ha val-
lami jót kap a szüleitől vagy bácsi-
jától, vagy nem engedi, hogy pajtásai
képes könyvét nézegethessék vagy játék-
szereivel játszogathassanak. Ugyan mit
tartotok pajtikák az ilyen fiúcskákról?

Őrizkedjete az ilyen átkos hajlamok-
tól, nehogy nagy korotokban bennetek is
fölfedeztétek ezt a rosztat. — Hasonlítanak
e gonosz tulajdonok a tintacsepphez vagy
piszokhoz, mely hóhérruháskátokat
berondítja. Kis gyermeknek persze csak
kis hibái vannak és lehetnek, de míg
megnő, ha nem igyekez e kis hibákat
elfojtani, csak szintén úgy megnő, mint
ő maga s akkor ugyancsak sok bajt
okozhat. Egy kis önző fiúcskából vagy
leánykából igen könnyen válhatik később
valóságos fukari Balga Tamás.

LAKMÁROZÓ KECSKE.

(Képpel a 389. lapon.)

Le-legelget partot, dombot,
Szereti a szőlő-lombot,
A fűzhajtást is szereti
Farügyecskét meg nem veti.

A vad komlót is megeszi
Félre a fűvet sem teszi.
De miért sziklát is hágó:
Az a kedves kecskerágó.

